

متن پرسش

با عرض سلام و سپاس فراوان: آیا این درست است که اگر انسان توفیق شاگردی خدمت استادی عارف را داشته باشد باید دستورات ذکر و ... را با ایمان قلبی به استادش انجام دهد؟ یعنی اگر همین اذکار را مشغول باشد اما استادش را قبول نداشته باشد، باز هم بهره از آن ها می برد؟ به بیانی دیگر شاگرد با استاد «اتصال» باید داشته باشد تا بتواند طی طریق کند؟ و استاد باید به شاگردش «توجه» داشته باشد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ملاک شما نظر به روایتی باشد که از طرف معصوم آمده است و چه بهتر است که آن روایت از زبان انسانی شنیده شود که خود متخلق به آن روایت باشد ولی لازم نیست که بین استاد و شاگرد اتصال روحی برقرار باشد. موفق باشید